

Az OCiszt Generális Apát Karácsonyi Levele 2015-ben

Irgalmasok mint az Atya

Róma, 2015. december 8.
Szeplőtelen Fogantatás Főünnepén

Kedveseim!

Éppen aznap írom nektek ezt a karácsonyi levelet, amikor elkezdődik az Irgalmasság Szent Éve, egységben külön-külön mindnyájatokkal, és veletek együtt a Pápával és az egész Egyházzal, abban a vágyban, hogy teljes odaadással éjük meg “az Úr kegyelmének ezt az esztendejét” (Lk 4,19).

A kegyelem megtapasztalása az egységben

Szent Bernát ezt írja egyik beszédében: “Mindnyájan panaszkodunk, hogy hiányzik nekünk a kegyelem; mégis talán helyesebb volna, ha a kegyelem panaszkodna, hogy mi hiányzunk őneki” (De diversis, 17,1). Igen, gyakran hiányzunk a kegyelemnek, mert nem fogadjuk be, nem engedjük, hogy betöltsön bennünket. Úgy bánunk a kegyelemmel, mintha olyan kincsről volna szó, amelyet Isten irígyen megtart magának, és amelyből csak cseppenként kimérve ad, ha megérdemeljük.

Mégis a Bibliában a kegyelem egybeesik az irgalmasággal, és Krisztusban kinyilvánult és bebizonyosodott számunkra, hogy Isten vágya az, hogy mint “élő vizek folyamát” árassza ki ránk irgalmát a Szentlélek odaajándékozásával (vö. Jn 7,38-39).

Azóta is élő hálaadással gondolok vissza arra a tapasztalatra, amelyet Rendünk összes előljárójával a legutóbbi Generális Káptalanon megélhettünk. Önmagunkban és közöttünk olyan egységet és a kommúnió olyan vágyát érzékelhettük, amely túlmutat a mi emberi képességeinken és erőlködéseinken. Megértettem, hogy ha az Úr lehetővé tett egy ilyen tapasztalatot ezekben a napokban és ezen az alkalmon, mindez azért volt, mert folytatni szeretné a kegyelemnek ezt a művét bennünk és általunk. Most már felelősek vagyunk azért, hogy ne hiányozzunk ennek a kegyelemnek, hanem engedjük, hogy átjárja egész Rendünket és mindazokat az embereket és helyzeteket, amelyeket Isten ránk bíz.

Ahhoz azonban, hogy ezt az érzést és ezt a felelősséget ne csak általánosságban éljük, jó, ha megkérdezzük önmagunkat: a Generális Káptalan alatt hogyan is vettük észre, hogy a kegyelemnek egy különleges pillanatát éljük? Mi az, ami valóban meglepett és megörvendeztetett ezekben a napokban? Biztosan nem az az egyre inkább törékeny és bizonytalan helyzet, amelyben közösségeink nagy része találja magát, egyre nagyobb és súlyosabb nehézségekkel szembesülve. Azt hiszem, hogy ami valóban meglepte és megörvendeztette a Generális Káptalan tagjait, az éppen az egység kegyelme volt. A testvéri kommúnióknak egy olyan tapasztalatát élhettük meg, amely mélyebb, mint a különbözőségeink és nagyobb, mint a mi erőfeszítéseink. Megéreztek az Úr jelenlétét közöttünk, aki megajándékozott Lelkével, szeretetével, irgalmával. És ez a tapasztalat örömet, békét és erőt adott nekünk, hogy folytassuk teljes bizalomban és együtt az utunkat.

A karizma a kommúnió

Egy szerzetesi család karizmájának megértését gyakran leredukáljuk arra, amit teszünk, vagy tennünk kellene, vagy a módra ahogyan élünk, vagy ahogyan élnünk kellene. Vagy úgy gondolunk a karizmánkra, mint egy kegyelemre, amelyet a múltban kaptunk és amelyet csak a múltban éltek jól azok, akik előttünk jártak, az alapítók és a szentek, és méltatlannak érezzük magunkat az ilyen szent atyákhoz. Talán hasznosabb és sokkal gyümölcsözőbb lenne, ha úgy értenénk hivatásunk karizmáját, mint egységet, tehát mint a testvéri közösség helyét, amelybe Isten meghív, hogy oda tartozzunk. A karizma a “nagy család”, a személyek közössége, amelyre a Szentlélek bízott minket, hogy kövessük Jézus Krisztust. Akkor vagyunk tehát hűségesek a karizmánkhöz, ha hűségesek vagyunk a közöttünk lévő egységhez Krisztusban, az egységhez, amely a Szentléleknek egy kegyelme. Ebben minden egyes család az Egyház misztériumát tükrözi és testesíti meg: “A hívők sokaságának egy volt a szíve és a lelke” (ApCsel 4,32).

Megértjük tehát, hogy ahhoz, hogy folytassuk és továbbadjuk a Generális Káptalan tapasztalatát, először is a közöttünk lévő egységhez való hűségünket kéri, amelyet Isten ad nekünk és, amelyet Ő kér tőlünk.

Ez a mindennél előbbre való elköteleződés nem zár minket magunkra. Azt látom ugyanis mindenütt, hogy azok a közösségek, amelyek a leginkább egységben vannak, nem csak formálisan, a felszínen, hanem a Krisztusban való kommúnióban, azok a közösségek a leginkább misszionálók és a leginkább sugárzók. Mindebben bizonyosan a Szentháromság végtelen misztériuma tükröződik, amelyben “élünk, mozgunk és vagyunk” (ApCsel 17,28). Nincs jobban összeforrott és egzsersmind kisugárzóbb egység, mint a Három Isteni Személy egysége. Ez a misztérium megvalósul bennünk és közöttünk is a kegyelem által. A szeretettől sugárzó egység kegyelmének a befogadása a mi keresztény és monasztikus hivatásunk nagy feladata. Egy megosztott közösség, egy megosztott Rend, egy megosztott Egyház sokkal homályosabbá válik, és kevésbé ragyogó, kevésbé termékeny ahhoz, hogy szolgálhassa és szerethesse az emberiséget.

Ennek következtében az Irgalmasság Szent Éve, amely a Káptalanunkat követő hetekben kezdődik, nagy lehetőség, melyet az Egyház ajándékoz nekünk, hogy elmélyítsük ezt a tapasztalatot. Élni a közöttünk lévő kommúniót a közösségekben és a közösségek között, ez az az elköteleződés, amelyet kérnek tőlünk, hogy ne hiányozzunk annak a kegyelemnek, amelyet Isten szeretne kiárasztani ránk és általunk másokra.

A kiengesztelődés felelőssége

Isten irgalmassága valójában éppen a személyek között megteremtett egység által tükröződik a világban. Az Isteni Irgalmasság az emberek közötti kiengesztelődésben ragyog föl. A példabeszédbeli atya, aki visszafogadja elveszett és hozzá hazatérő fiát, rögtön mindenkit meghív, hogy osztozzék abban az örömben, hogy magához ölelheti a fiát, leginkább pedig nem nyugszik addig, míg az elveszett de megtalált fiú ki nem engesztelődik idősebbik testvérével (vö. Lk 15,22-24.28-32). A fiúnak, aki magát igaznak képzelte, meg kell értenie, hogy atyja iránti hűsége nem teljes mindaddig, amíg ki nem engesztelődött testvérével. Nem vagyunk hűségesek Istenhez, ha nem vagyunk hűségesek az Ő irgalmasságához. Hűségünk formális és szomorú, ha nem személi az Atya szívét és nem követi Őt odáig, hogy megölelje minden egyes testvérét, minden egyes nővérét, akit Ő vár, keres és végtelen szeretetével visszafogad.

Krisztus minden Isten irgalmasságáról szóló szava és példabeszéde a kiengesztelődés felelősségét kéri tőlünk, a testvéreinkel való egység felelősségét, akiket Ő úgy szeret, ahogyan minket szeret. Alapjában véve a kiengesztelődés Isten irgalmasságának egyetlen követelménye, az egyetlen “ára” az Atya végtelen kegyelmének.

“Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”, imádkoztatja velünk Jézus az Ő Atyához szóló imádságában (Mt 6,12).

“Te gonosz szolga! Kérésedre minden adósságodat elengedtem. Nem kellett volna néked is megkönyörölnöd szolgatársadon, ahogy én megkönyörültem rajtad?” (Mt 18,32-33)

“Legyetek irgalmasok, miként a ti Atyátok is irgalmas” (Lk 6,36).

Az irgalmasság, amely elengedi a testvér tartozását a keresztény ember nagy felelőssége. Az Atya szeretete iránti felelősségünk, amelyet értünk meghalt és feltámadt Fiában nyilatkoztatott ki és a Vigasztaló Szentlélek ajándékában, aki megtisztít, megújít és életet ad a mi bűnös szíveinknek. *Irgalmasnak lenni, mint az Atya*, a szent év nagy témája, ez alapján véve a keresztény ember egyetlen feladata, egyetlen küldetése, az egyetlen hivatás, amelyre szabadságunkban igent kell mondanunk, minden találkozásban és minden körülményben. Az összes többi csak következmény, minden további csak kegyelem, amely ebből a forrásból fakad és ragyog fel. Irgalmasnak lenni a másikkal, miként Isten irgalmas velünk, azt jelenti, hogy egyszerűen megengedjük a nekünk adott kegyelemnek, hogy átáradjon rajtunk keresztül a többiek felé. A kegyelmet pedig, minél inkább továbbadjuk, annál inkább megkapjuk; minél inkább kimegy belőlünk a testvérünk felé, annál inkább belép hozzánk az Atyától.

A monostor “Szent Kapuja”

Gyarkán elfelejtjük, hogy az az alapvető elköteleződés, amelyet szent Benedek kér tőlünk, hogy éljük a hivatásunkat, az éppen az irgalmasság, amely szüntelen kiengeszteli egymással a közösség tagjait. A Regula ugyanis azzal kezdődik, hogy kinyitja a monostor kapuit a tékozló gyermeknek, aki visszatér a jósággal teljes Atya házába: “Hallgasd meg, ó fiam, a mester parancsait, és hajlítsd hozzá szíved figyelmesen, fogadd a jóságos atya intéseit készségesen és tettekkel teljesítsd, hogy visszatérj az engedelmesség fáradságos munkájával ahhoz, akitől elszakadtál az engedetlenség tunyasága által.” (RB Prol. 1-2)

Amikor belépünk a monostorba, csak úgy, mint amikor belépünk az Egyházba a keresztség által, az Atya házában találjuk magunkat, aki végtelen nagy örömmel fogad bennünket, mindent megbocsát nekünk és visszaadja nekünk a kegyelmet, hogy Isten gyermekei lehetünk Jézus Krisztusban a Szentlélek által. Ahogy beléptünk ebbe a házba, testvérekkel körülvéve találjuk magunkat, akik ugyan azt a tapasztalatot élik, mint mi. Velük együtt annak az ajándékát kapjuk meg, és azt kéri tőlünk, hogy járjuk be az utat, amelyen tökéletessé válunk az irgalmasságban, mint az Atya. Ez az út néha nehéz, mert azt kéri, hogy növekedjünk az alázatban, amely apránként lefegyverezi a gőgünket, az uralkodásnak és önmagunk állításának szomját. Az energia, amely ezen az úton táplál bennünket, a remény, amely mindig újra Istenből meríti az irgalmasságot (*miseriordia*), amelyre szüksége van a mi nyomorúságunknak (*miseria*) és testvéreink nyomorúságának.

Éppen ezért szent Benedek a megszentelődés eszközeinek csúcsára, amelyeket a Regula 4. fejezetében sorol föl, az irgalmasságba vetett határtalan bizalmat teszi: „Isten irgalma felől soha kétségbe ne essél!” (RB 4,74). Mindezt közvetlen azután kéri tőlünk, miután azt kérte, hogy „Haragosunkkal még napszállta előtt béküljünk ki (*in pacem redire*)” (4,73). Az Isten irgalmasságába vetett bizalom táplálja a kölcsönös irgalmasságunkat egymással, és éppen ezért, nekünk sem szabad határt szabnunk a kiengesztelődési készségünknek, hiszen ennek kimeríthetetlen forrása van Isten szeretetében.

Ebben áll minden keresztény ember alapvető elköteleződése, és sajátosan minden egyes szerzetes és szerzetesnő elköteleződése a saját közösségében. Missziós elköteleződés ez, mert a közösségeinket a kiengesztelődés csodájának jelévé és eszközévé teszi, annak a nagy csodának eszközévé, amelyet az irgalmas Atya oly sürgetően vágyik megvalósítani, ma még inkább, mint valaha, az emberiség életében.

Semmit sem helyezni az irgalmasság elé

Minden közösségnek ennek fényében kellene megvizsgálnia az életmódját, az együttlétét és azokat az eszközöket, amelyeket szent Benedek Regulája valamint ciszterci atyáink és anyáink ajándékoznak nekünk, ahhoz, hogy szemléljük és éljük az Isteni Irgalmasságot. Azt szeretném, hogy ebben az évben kiváltképpen ebben segítsük egymást. Egy Szent Év különleges alkalom arra, hogy megújult figyelemmel tekintsünk arra, amire alapvetően az életünkben és a hivatásunkban a megszenteltségünkkel elköteleződünk, egyfajta „böjtöt” tartva a sok egyéb elfoglaltságunkban és aggodalmainkban, amelyek túl sok helyet foglalnak a szívünkben és az időnkben, és böjtöt tartva mindabban, ami nem igazán lényeges számunkra, a közösségeink számára, de az Egyház és a világ számára sem.

A valódi megtérés abban áll, hogy arra kezdünk összpontosítani, ami valóban megment minket. Mi más ment meg minket, mint Krisztus irgalmassága, aki kiengesztel bennünket az Atyával, a többiekkel, önmagunkkal, az egész teremtéssel és a teljes valósággal? A közösségek és előjáróik gyakran túlzottan azzal vannak elfoglalva, hogy számtalan problémát megoldjanak, amelyek bizonyosan valós gondok, de nem elsődlegesek. Ferenc Pápa, ezzel a Szent Évvel, azt kéri tőlünk, hogy helyezzük vissza figyelmünk középpontjába, valamint a megtérés és a misszió melletti elköteleződésünk középpontjába Isten irgalmasságának befogadását és az arról való tanúságtételt. „Irgalmasak, mint az Atya” – ezzel a hivatásunk középpontjára emlékeztet bennünket, Szent Benedek, Szent Bernát, Szent Gertrúd és mindazon szentek karizmájának szívére, akiknek gyermekei és örökösei vagyunk. A Szent Év emlékeztet bennünket hivatásunk szívére és így az örömünk forrására is, amely nem lehet más, mint az Atya öröme, hogy megbocsáthat és egységbe vonhatja gyermekeit.

A Karácsony öröme ez, mert Jézus ezért született, ezért élt, ezért halt meg és támadt föl. Kérjük Máriától, az „Irgalmasság Anyjától”, akit minden este, mindenhol segítségül hívunk a *Salve Regina*-ban, az Isteni Irgalmasságban való kiengesztelődés örömét, közöttünk és mindenkivel. Ez legyen Karácsonyi kívánságunk az egész Szent Évre!

A ti,

Fr. Mauro-Giuseppe Lepori
OCiszt. Generális Apátotok